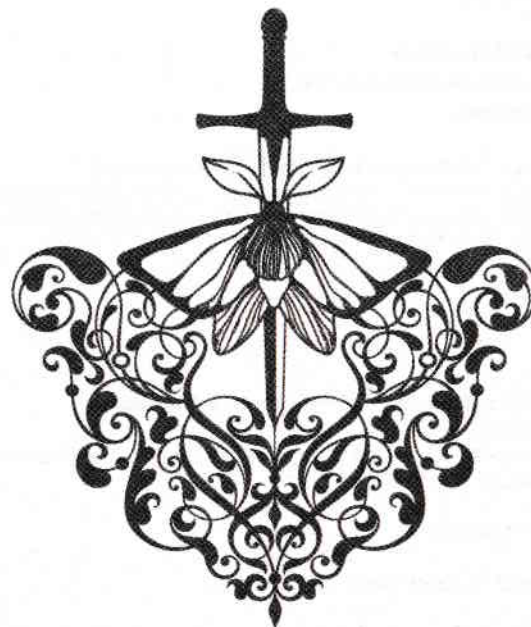

LBRIS

We know
books

RACHEL GILLIG

**CAVALERUL
ȘI
MOLIA**

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

STORIA
BOOKS

CATEDRALA AISLING

Stii povestea, Bartholomew, deși nu ți-o amintești. Ți-o voi relata cât pot de bine și promit că voi fi sinceră. Dacă nu sunt, nu este nici pe departe vina mea. Să spui o poveste înseamnă, într-o anumită măsură, să dai glas unei minciuni, nu-i așa?

Odinioară, ai descoperit cea mai înaltă colină stâncoasă din Traum, unde vântul șoptește notele unei melodii dezolante. Acolo, margaretele erau albe și pietrele cenușii, iar ambele ți-au furat căldura din tălpile goale.

Acolo s-a construit o catedrală și ai pășit pe vârfuri, mărunț ca o insectă, prin pronaos și naos, apoi pe culoar, spre altar. Cu buzele pătate de sânge, ai căzut în izvorul care susura din piatra străveche aflată sus, în prezbiteriu. Când ai ridicat privirea spre rozetă*, lumina săruta vitraliul. Meșteșugul tău era obediența. Ai rostit numele zeilor și ai învățat cum să le citești semnele. Ai învățat cum să visezi...

Și cum să te îneci.

Îmi pare rău! Nici eu nu-mi doresc să revin la această parte a poveștii, Bartholomew. Dar mă întreb adesea...

Oare restul ar putea exista fără ea?

* Fereastră circulară de mari dimensiuni, decorată cu vitralii și folosită îndeosebi la ornamentarea fațadelor catedralelor gotice (n.t.).

CAPITOLUL 1

ȘASE FECIOARE PE UN ZID

Garguiul bizar, care vorbea mai ales în zicale stâlcite, și-a târât picioarele spre colțul întunecat al deambulatoriului*. Acolo, întinsă între sfeșnice de fier, o pânză de păianjen ținea captivă o muscă.

— Bâzâit neîncetat!

Nemulțumit, garguiul și-a fluturat degetul calcaros spre muscă și vocea lui aspră a răsunat prin catedrală.

— Să te înveți minte! Ți-am spus de o mie de ori să ai grijă pe unde zbori! Acum – s-a înclinat mai aproape și a cercetat atent pânza – nu te mai mișca! O să te eliberez din capcană.

Nu a eliberat musca. În schimb, a vorbit mai departe, ținându-i o prelegere bieteii insecte despre pericolele zborului. Dacă musca ar fi fost înzestrată cu vreun dram de rațiune, poate că ar fi ajuns la concluzia că era mai bine să moară în strânsoarea unui păianjen decât să atragă atenția acestui gargui. Dar, din moment ce nu putea să-i răspundă, nu s-a plâns. Pur și simplu a continuat să bâzâie, iar garguiul a continuat să vorbească...

Așa am putut să mă furișez pe lângă strana pe care o curățam de praf pentru a-l vedea pe rege cum urcă dealul călare.

Am fugit în naos, cu picioarele goale lipăind pe piatră, apoi

* Loc de trecere în formă semicirculară, aflat în spatele altarului unei biserici romano-catolice sau gotice (n.t.).

am ieșit din catedrală, asaltată de lumina amurgului care se strecura prin vâlul diafan purtat în jurul ochilor.

Pentru că orele de vizită erau pe sfârșite, niciun suflet nu cutreiera curtea interioară cu pietriș. Singurele figuri prezente erau cinci statui din calcar. Cinci siluete fără chip, cu glugă. Aveau peste doi metri înălțime și stăteau cu brațele străvechi deschise, ca și cum te-ar fi îndemnat să te apropii. Un singur amănunt le diferenția pe cele cinci, și anume obiectul de piatră pe care fiecare îl strângea în mână. O statuie ținea o monedă, alta o călimară. Una avea o vâslă, alta un clopoțel, iar ultima o piatră de țesut.

Am pășit pe vârfuri printre statui, atinsă de teama tot mai copleșitoare că le-aș înfuria dacă n-aș fi îndeajuns de silențioasă. Dar erau doar edificii din piatră, care nu simțeau nici mânie, nici dragoste. Totuși, m-au urmărit din întunericul de sub glugi, nemișcate asemenea unor fiare prădătoare. Le-am simțit, la fel cum am simțit privirea Catedralei Aisling, cu ochii ei de vitraliu – o privire tăcută, străveche și dezaprobatore

Am grăbit pasul.

Curtea interioară a cedat locul ierbii, iar piatra a fost înlocuită cu o livadă de pomi fructiferi cu trunchiuri noduroase. Era târziu în vară și de crengi atârnavă mere roșii ca sângele. Am ridicat mâna deasupra capului și, fără să mă opresc sau să încetinesc, am smuls unul de pe creangă. După ce am străbătut livada, în fața mea s-a ivit un zid lung de piatră. Iar pe meterez...

Așteptau cinci fecioare.

Purtau aceeași țesătură pală ca mine și aveau ochii acoperiți cu același vâl transparent. Erau așezate pe pietre vechi, scaldate în lumina apusului, cu rochiile în bătaia vântului. Acolo, pe meterez, păreau cinci steaguri ale capitulării.

Ca și cum ar fi simțit apropierea ultimei surori din rândurile lor, femeile s-au întors spre mine. Cea mai înaltă dintre

ele, care îmi făcuse cu mâna de la ușile catedralei și șuierase: *E însuși regele!*, și-a pus mâinile căuș în jurul gurii și a strigat cu putere:

— Grăbește-te!

Cu mărul fixat între dinți, mi-am apăsat degetele bătătoare pe pietrele vechi. Nu era nici pe departe ușor să ajungi în vârful zidului înalt de aproape trei metri și înțesat de licheni, dar aproape un deceniu poate transforma pe oricine într-un specialist în cățărări – pietrele erau un adversar cunoscut.

M-am ridicat cu ceva efort. Femeile mi-au făcut loc, iar eu mi-am aruncat un picior peste meterez, în așa fel încât să încalec zidul.

— Ești sigură că e el?

Doi – nu-i știam numele, doar numărul –, înaltă și solemnă, a îndreptat un deget spre priveliștea încântătoare.

— Am văzut stindarde violet dincolo de acea faleză. Jur pe mama mea!

— Cuvintele tale ar avea o însemnătate mai mare dacă ai avea o mamă, a bombănit Trei.

— Ai puțină răbdare! a spus Doi, cu coloana dreaptă ca o tijă. O să vezi că am dreptate.

Lângă mine, Cinci și-a înlăturat părul oranj din ochi, dar vântul i l-a fluturat imediat înapoi peste față.

— Ai de gând să împarți? m-a întrebat, dând din cap spre mărul meu.

— Nu e foarte dulce, am prevenit-o, oferindu-i fructul.

— Bleah!

S-a strâmbat și a aruncat mărul peste zid. A căzut cu o bufnitură pe marginea drumului – o picătură roșie într-o mare de verdeață.

— Cum poți să mănânci așa ceva?

— Presupun că nu vom ști niciodată.

De cealaltă parte a mea, Patru a răsucit un pumn de bucle negre rebele. Și-a lăsat un braț peste umărul meu, iar

privirile ni s-au întâlnit. De fapt, bănuiesc că asta s-a întâmplat. Ținând cont de vălurile care le acopereau fețele de la sprâncene până la punțile nasurilor, era imposibil să-ți dai seama unde se uita cu adevărat oricare dintre ele. Nu știam cum le cheamă sau ce culoare au ochii lor.

Nu știam ce culoare au ochii *mei*.

— Naiba să mă ia!

Pe buzele lui Patru a apărut încet un zâmbet.

— Uite-l că vine!

Ne-am întors. Acolo, dinspre răsărit, abia vizibile printre colinele de verdeață...

Stindarde violet.

Mi-am mijit ochii. Vedeam la fel de bine prin văl ca prin rotocoalele de aburi răspândite de un ibric, dar colina stâncoasă pe care se afla catedrala era nespus de înaltă, dealurile din Traum se întindeau până departe în zare, iar aerul era atât de curat, încât am distins fără probleme detaliile cortegiului regelui Castor, de îndată ce acesta și-a croit drum printre dealuri.

Erau aproape două duzini de stegari, scutieri și cavaleri. Și ce mai priveliște ofereau! Lumina zilei dansa peste armurile lor, iar vacarmul stârnit de ei a fost purtat de vânt, răsunând cu ecou peste colina stâncoasă, deformându-le cuvintele într-o traducere înșelătoare. Chiar și de la distanță, l-am recunoscut pe regele Benedict Castor. Armura lui nu era din același oțel argintiu ca a cavalerilor, ci poleită cu aur, de parcă el ar fi soarele, iar ei formau doar o constelație de stele neînsemnate.

Era prima oară când îl vedeam pe regele-băiat.

Cortegiul a dispărut dincolo de un delușor al colinei stâncoase. Peste zece minute, avea să treacă pe sub zidul pe care noi eram cocoțate ca niște vrăbii în așteptare.

Unu și-a atins ușor bărbia cu un deget.

— Cam mulți cavaleri doar pentru o Divinație.

— Ce noroc pe noi! a spus Patru cu un zâmbet larg.

— Am auzit că acest rege e un copil, a zis Trei în felul ei monoton obișnuit, ca și cum citea cuvintele în loc să le rostească. Că tresare de frică la vederea umbrei lui. Poate că și-a dorit să fie bine protejat în străvechiul și înfricoșătorul Aisling.

— Săbiile și armura nu au nicio putere aici, i-am șoptit vântului.

Celelalte femei m-au aprobat în tăcere.

— Acestea fiind spuse...

Unu și-a strecurat mâna în faldurile largi ale rochiei și a scos șase tulpini de paie.

— Adunarea, scorpiilor!

Am oftat la unison, apoi ne-am mișcat pe zid și ne-am schimbat locurile. Acum Doi stătea chiar în fața lui Unu și a pumnului ei de paie. Jocul era simplu.

Să nu alegi paiul scurt!

Doi le-a examinat pe toate, trăgând unul lung din inima mănunchiului. Unu a înlăturat un pai de pe margine – încă unul lung. Au continuat să aleagă până au rămas doar două. După o clipă de ezitare, Unu și-a încercat din nou norocul. A smuls paiul pe care a pus ochii...

Și a rânjit.

— Paiul scurt ajunge la tine, Doi.

Cu bărbia ridicată, Doi s-a uitat la noi, înșiruite pe meterez.

— Treci încoace, Trei!

Rundele jocului au continuat. Doi a învins-o pe Trei și, mândră de ea, s-a dus să stea lângă Unu, în timp ce noi, cele rămase, ne rodeam unghiile și așteptam să ne vină rândul. Patru a pierdut în fața lui Trei și a lui Cinci.

Când Patru m-a înfruntat pe mine, ultima ei adversară, era la fel de rigidă ca un soldat de tinichea.

Urmând pașii unui dans pe care numai noi îl știm, ne-am mișcat de-a lungul zidului, în zarva tot mai răsunătoare stărnită de cortegiul regelui. Patru ținea paiele într-o strânsoare fermă și a dat din cap spre mine.

— Tu prima.

Am studiat marginile galbene, uzate și am ales un pai lung.

La fel și Patru. În depărtare, caii nechezau și cavalerii râdeau. Am ales din nou, un alt pai lung. Încă unul și pentru Patru.

— Ultimele paie, a comentat Trei, fluierând scurt. Ți faci griji că vei fi prea bolnavă pentru a flirta, Patru?

— Taci! a izbucnit Patru, smucindu-și bărbia spre mine. Hai!

Știam la ce se gândește. La asta ne gândeam toate. Motivul pentru care ne mai jucasem de o sută de ori în același fel.

Nu vreau să fiu eu cea care visează.

Vântul mi-a fluturat părul blond-argintiu, dar ochii mei nu s-au desprins de la paie. De la modelul distinct din vârfulurile galbene și rupte.

— Pe acesta.

Toate femeile s-au aplecat în față pentru dezvăluirea paielelor, iar Doi a izbucnit în râs.

— Ești o afurisită extrem de norocoasă, Patru!

Alesesem paiul scurt. Râsul lui Patru îi trăda ușurarea.

— Nici că ar fi putut să fie mai bine de atât, Șase. Tu ești *preferata*. Nu te zvârcolești niciodată în apă.

Am luat paiul în palma bătătorită, un lucru mărunț, urât și fragil, apoi m-am așezat fără ceremonie pe zid exact în momentul în care au apărut primii călăreți ai cortegiului.

Cel din frunte, încălecat pe un armăsar de război deschis la culoare, cu nici măcar o pată de iarbă pe flanc, era regele.

Benedict Castor nu avea coloana dreaptă ca o vergea de fier și nici nu călărea asemenea predecesorului său, regele Augur

— ochi cenușii, păr cenușiu, rece și dezinteresat. Într-adevăr, regele Castor părea ușor gârbovit pe șa, iar armura îi scârțâia de parcă nu ar fi fost obișnuit cu strânsoarea ei, ca un scutier pus pe șotii, deghizat în veșminte nepotrivite. I-am remarcat obrații rotunzi și maxilarul lipsit de orice umbră de barbă. Oare trebuia să se bărbierească vreodată?

— Ia imaginați-vă! a spus Cinci. La șaisprezece ani să fii ales de ordinul cavalerilor să protejezi credința. La șapte-sprezece ani să fii deja rege.

— Să ai totul de dovedit, a murmurat Unu, cu ochii ațintiți asupra lui.

Regele Castor a trecut pe sub noi și nu a ridicat privirea, neștiind că este urmărit. Dar când Patru a oftat, stegarul regelui s-a uitat în sus. Ne-a văzut pe zid și ochii i s-au mărit. *Divinatoare* - cuvântul i s-a format pe buze, deși nu s-a auzit niciun sunet. Apoi, pe un ton mai îndrăzneț, a strigat spre cavalerii din spatele lui.

— Șase fecioare pe zid! Divinatoare!

S-a auzit un vacarm puternic - caii nechezau, agitați.

Cavalerii au apărut numaidecât în fața noastră. În rândurile lor erau atât bărbați, cât și femei, cu înfățișări cât se poate de diferite. Unii aveau părul pal și distinctiv al celor din Stâncile lui Bellidine sau trăsăturile ascuțite ale celor care locuiau în Piscurile Arzătoare. O femeie-cavaler, cu toporul prins într-o curea peste umăr, își dăduse cu dâre de cărbune în jurul ochilor, un obicei caracteristic celor din Pădurea Clinchetelor.

— Divinatoare! a strigat un cavaler, ridicându-și vizi-era coifului și dându-și capul pe spate pentru a se uita la Patru. Mistică și frumoasă! Am răpus făpturi - i-am ocrotit pe Auguri, am protejat credința. Pentru devotamentul meu neclintit, binevoiește a-mi da o sărutare!

Mai mulți cavaleri și-au întins gâturile, și-au scos coifurile ca să ne cerceteze mai bine. Unii ne-au salutat rostind

deviza cavalerilor, alții au aruncat margarete și ne-au rugat cu glasuri tânguitoare – o, atât de tânguitoare! – să le dăruim atenția, cuvintele, sărutările noastre, deși zidul era prea înalt și preferam să-i vedem implorând decât să ne oferim buzele.

M-am aplecat în față și am încercat să le disting ochii. Stareța și cele cinci femei care stăteau alături de mine pe zid purtau văluri. În afară de vizitatorii catedralei, singurii ochi pe care îi întrezăream frecvent le aparțineau garguielor. Iar când te uitai la ele, plămădite din piatră, parcă admirai catedrala însăși – ceva uimitor, care-ți fură privirea, dar complet lipsit de suflul vieții.

Clopotele au început să sune.

Cortegiul regal s-a micșorat, iar ultimii cavaleri au trecut călare pe sub zid. Cu un echilibru dobândit în timp, Divinatoarele s-au deplasat de-a lungul meterezului pentru a-i urma, dar eu nu m-am urnit din loc.

Mi-am deschis mâna și am lăsat bucățile rupte ale paiului scurt să fie purtate de un vânt schimbător de la miazănoapte, prinse ca într-un dans. Clopotele catedralei au continuat să dangăne insistent. M-am ridicat brusc în picioare, atrasă de chemarea lor, pregătindu-mă pentru ce avea să se întâmple mai departe...

Dedesubt s-a auzit un nechezat.

A rămas un ultim cavaler. Calul lui s-a oprit complet și mesteca zgomotos ceva ce găsisese în verdeața de lângă drum.

Mărul meu.

Cavalerul i-a dat pinteni calului, un îndemn să pornească din nou la drum, dar acesta, fornăind mulțumit, avea o adevărată idilă cu mărul. Nu s-a clintit.

Un șir înăbușit de blasfemii s-a auzit de sub coif. În bătaia prelungă și asurzitoare a clopotelor catedralei, cavalerul și-a schimbat poziția în șa, dându-și capul pe spate – arătându-mi

fanta întunecată a vizierei lui, prin care cerceta lumea.

Nu puteam să-i văd ochii, așa cum nu exista nicio cale ca el să-i zărească pe ai mei prin văl. Totuși, undeva între stomac și gât, am simțit momentul în care m-a observat pe zid.

Umerii i-au înțepenit. Fără grabă, a întins mâna spre coif. L-a scos, dezvăluindu-și părul negru, ciufulit. Când și l-a îndepărtat de pe chip, am inspirat adânc.

Trăsături ascuțite, bine definite. Sprâncene întunecate. Un nas proeminent. Avea pielea măslinie, aurie de la soare, dar nu am distins nicio urmă de căldură pe fața lui. Lumina soarelui îi aluneca pe cele trei inele de aur din urechea dreaptă. Tăioși, conturați cu praf de cărbune, ochii lui erau atât de căprui, încât păreau aproape negri.

Nici în ei nu am văzut vreo urmă de căldură.

Mă urmărea cu atenție, cu ochii larg deschiși – pe care i-a mijit imediat. Lent, buzele i s-au arcuit într-un rânjet zeflemitor, cu o semnificație de netăgăduit.

La ce naiba te uiți?

Ceilalți cavaleri îmi zâmbiseră cu toții, deloc provocator, uimiți și smeriți. Se pare că acesta nu simțea o astfel de pornire.

— Cavalerie! am strigat. Ordinul vostru oferă un adevărat spectacol. E regele atât de neliniștit încât trebuie să fie însoțit de toți cavalerii lui pentru o Divinație?

Privirea bărbatului a rămas la fel de tăioasă. Nu a spus nimic.

— Te-am întrebat dacă regele tău...

— Dintre ordinele noastre, nu al meu e un spectacol.

Am clipit.

— Poftim?

În loc să-și explice remarca, a continuat să mă măsoare cu ochi neprietenosi, în tăcerea spulberată de scârțâitul armurii sale.

Mi-am îndreptat postura, înălțându-mă amenințător deasupra lui ca una dintre turlele catedralei.

— Un cavaler respectabil ar fi ales mai degrabă să-și muște limba decât să vorbească astfel cu o fiică a Aislingului.

Cavalerul a strâns din buze, de parcă tocmai făcusem o glumă pe seama mea.

— Bartholomew! a strigat o voce aspră în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie. În livada atinsă de umbra impunătoare a catedralei se afla același gargui pe care îl lăsasem în deambulatoriu. M-a strigat din nou:

— Coboară imediat, Bartholomew! Suntem așteptați înăuntru.

Privirea mi-a revenit asupra drumului. Cavalerul reușise să-i dea pînteni calului și călărea iute pentru a-i ajunge pe ceilalți din urmă.

M-am încruntat, cu ochii fixați pe silueta lui tot mai îndepărtată.

— Of, Bartholomew, mă auzi? a insistat garguiul pe un ton dojenitor, fluturând un deget.

— Te-am auzit, te-am auzit!

Am apucat strâns marginea zidului și mi-am lăsat trupul în jos, până când picioarele mele goale au atins iarba.

La Catedrala Aisling erau douăzeci și trei de garguie – și nu existau două la fel. Făurite din calcar, aveau atât trăsături umane, cât și animale, îmbinate într-un mod tulburător, iar majoritatea erau înzestrate cu aripi și harul zborului. Acest gargui avea o frunte proeminentă, colți, gheare și aripi ca de liliac sculptate pe spate, dar nu-l văzusem niciodată zburând, pentru că, după cum a binevoit să mă informeze, *cerul este înșelător* și ar fi o insultă *de neconceput* să fiu confundat cu o pasăre.

Dar, pe cât erau de diferite, garguiile erau, în același timp, la fel. Toate dădeau dovadă de un devotament straniu față de

Catedrala Aisling, dedicate colinei stâncoase și mereu supuse stareței, de parcă ar fi o parte din catedrală. Mormăiau, dar rareori vorbeau.

Cu excepția acestuia.

M-am apropiat de el, cu mâinile întinse în semn de rugă-minte. Când venea vorba despre acest gargui, pentru care totul și toți purtau numele de *Bartholomew*, fără niciun motiv concret, era mai bine să pari chinuit de remușcări. Ori de câte ori se îmbufna, dispoziția proastă dura câteva zile bune.

— Iartă-mă! am spus.

Când stăteam lângă el, fruntea lui îmi ajungea la umăr.

— Certam un idiot.

— Un mod amuzant de a-ți petrece timpul, așa cum mi-ai dovedit în multe ocazii. Dar *regele* a venit la noi, fără să-și anunțe defel vizita. Ah, impertinența absolută a bărbaților!

Și-a dat peste cap ochii de piatră.

— Ați ales care dintre voi va visa în izvor?

— Eu.

— Foarte bine, a spus, întinzând mâna terminată cu gheare. Grăbește-te!

M-a condus înapoi prin livada de meri cu trunchiuri noduroase. Am străbătut în goană curtea interioară, am trecut de statui și am revenit îndată în catedrală, parcă ademiniți de o voce mută.

Ziua se lăsa pradă nopții când am ajuns la ușile înalte de stejar, unde ne aștepta stareța. Nu îi puteam vedea nici fața, nici vreun petic de piele. Avea chipul complet acoperit de vâl, o perdea pală, întinsă până la bărbie, și mâinile protejate de mănuși albe de mătase. Numai pumnii strânși, ținuți de-o parte și de alta a trupului, și tonul glacial îi trădau nemulțumirea.

— Se pare că regele a venit pentru o Divinație neașteptată. Benedict Castor al III-lea.

I-a rostit repede numele, ca pe ceva amar pe care voia să-l scuibe. Bănuiam că stareța nu avea o părere prea bună despre regele-băiat. Vălul i-a fluturat, străbătut de undele desenate de vânt.

— Tu vei visa, Șase?

— Da.

A scos un *hmm* jos și aprobator din fundul gâtului și am simțit cum îmi crește inima. Stareța mi-a atins obrazul, s-a tras în lături pentru ca eu și garguiul să putem trece în pro-naos, apoi a închis ușile catedralei în urma noastră.

Catedrala Aisling era întunecată. Rece. Aerul stătut mirosea a calcar și a mahon – dar nu îndeajuns de puternic pentru a masca duhoarea dezgustător de dulce a florilor putrezite, care venea din interior.

— Am spălat azi-dimineață robele Divinatoarelor.

Garguiul m-a îndrumat spre capătul naosului. Pe ultima strană se aflau șase robe de mătase.

— A fost o corvoadă migăloasă, sunt complet epuizat. Unde-i unul, puterea nu crește.

— Nu se spune așa, șoptesc în timp ce-mi scot hainele. „Unde-s mulți, puterea crește” este zicala corectă.

Pe fruntea de piatră a garguiului au apărut câteva cute.

— Dacă ar fi fost mai mulți ca mine, atunci spălarea robelor ar fi durat mult mai puțin.

Mi-a întors spatele înainte să-i pot răspunde și m-a lăsat să-mi desfac nasturii în intimitate. În primul rând, mi-am înlăturat rochia largă și diafană. Apoi a urmat cămășuța subțire de in. Nu purtam bijuterii, nici pantaloni tricotați, nici pantofi. Mi-am împins ușor pantalonașii peste coapse, în așa fel încât să-mi alunece în jos pe picioare. După ce am terminat, singura țesătură rămasă pe trupul meu a fost vălul.

Goală, am tremurat.

Robele Divinatoarelor erau în continuare calde, după ce au fost atârnate pe frânghia de rufe. Am luat-o pe cea cu

numărul VI brodat pe manșetă. Albă, imaculată, din mătase, mult mai fină decât veșmintele de care tocmai mă dezbrăcăssem, roba părea decadentă, dar nu reconfortantă.

— Sunt gata.

Sunt gata, m-a tachinat ecoul meu, ricoșând pe zidurile de piatră ale catedralei.

Garguiul s-a întors. M-a cercetat cu ochi de piatră și mi-a întins mâna încă o dată, conducându-mă în transept*. Acolo, dispus în centrul edificiului ca o inimă...

Se afla izvorul.

Cu mult timp în urmă, s-a crăpat o piatră uriașă de calcar, iar Catedrala Aisling a fost construită în jurul ei. Din fisura lată a pietrei a curs un izvor străvechi, care a format un bazin lung și îngust. Apa, întunecată și uleioasă, mirosea a flori putrezite.

Clopoțele catedralei au bătut din nou. Am simțit o apăsare în piept. O gheară fantomatică în jurul gâtului. M-am apropiat lent de izvor, mi-am ridicat poala robei.

Garguiul m-a ajutat să pășesc în bazin.

Apa vâscoasă îmi ajungea până deasupra buricului. La fel ca orice altceva în catedrală, era rece. M-am cutremurat, trasă în pântecul înghețat al izvorului, care mi-a devorat mătasea robei, acum translucidă. Am ridicat privirea. Deasupra mea, în galeria deschisă a catedralei, se profilau cinci vitralii, fiecare înfățișând un obiect de piatră – aceleași obiecte ținute în mâinile statuilor din curtea interioară. O monedă, o călimară, o vâslă, un clopoțel și o piatră de țesut.

Cea de-a șasea și ultima fereastră era centrată pe peretele răsăritean – o rozetă uriașă, fixată cu mii de bucăți de vitraliu. Spre deosebire de celelalte, avea un model diferit și nu înfățișa niciun obiect de piatră, ci mai degrabă o floare cu cinci

* Naos transversal care taie în unghi drept naosul principal al unei biserici, alcătuit cu acesta un plan în formă de cruce (n.t.).

petale stranii care, atunci când le studiam, arătau întocmai ca aripile delicate ale unei molii.

Ultimele raze ale soarelui au aprins ferestrele, dar lumina a rămas suspendată la o înălțime amețitoare – de neatins. Izvorul în care stăteam era cel mai sfânt loc din Traum, însă întunericul mă învăluia complet.

Tăcute, s-au desprins din umbrele transeptului: încă șase gargaue. Au mărșăluit până s-au poziționat în jurul izvorului, ca însemnele orelor pe un cadran solar.

Ușile catedralei s-au deschis, împinse în lături.

Cavalerii regelui au intrat în pronaos. Acum nu suflau o vorbă, ca și cum Catedrala Aisling le-ar fi furat cuvintele din guri. Cu coifurile scoase, și-au înălțat capetele, admirând măiestria edificiului: podelele din marmură fină, basoreliefurile, tavanele boltite și vitraliile.

Clopetele au amuțit.

În spatele cavalerilor venea regele Castor, care pășea alături de stareță. Cu armura lui scânteietoare și robele ei pale, cu vâlul diafan ca un voal, ar fi putut fi mireasă și mire, străbătând drumul lung până în capătul naosului pentru a-și rosti jurămintele în prezbiteriu. Diferența?

O mireasă nu ține un pumnal în mână.

Cavalerii și-au ocupat locurile în strane. Când stareța și regele au ajuns la piatra din inima catedralei, s-au întors unul spre celălalt, iar acum stăteau direct în fața mea.

Stareța a vorbit așa cum o făcea întotdeauna în timpul unei Divinații. Fără emoție.

— Aceasta este prima oară când se face o Divinație în numele tău, Benedict Castor. Ți-ai adus ofranda?

— Douăzeci de monede de aur, a răspuns regele, cu ochii albaștri mari și sticloși.

— Și ce îți dorești să afli din acest vis al Divinatoarei?

— Nimic.

O pată roșie a înflorit pe chipul regelui, care a adăugat cu voce slabă:

— Adică, presupun că vreau să aflu dacă sunt în grațiile lor, acum că sunt noul rege din Traum.

A tremurat, iar eu am stat perfect nemișcată. Bietul băiat! Se temea, o reacție care-l făcea să pară și mai tânăr decât era de fapt, în ciuda armurii distinse. M-am întrebat dacă, în acel moment, îl vedeam pe Benedict Castor într-o lumină mai clară, așa cum nimeni altcineva nu o mai făcuse până acum. Din acest motiv îmi plăcea nespun să fiu Divinatoare. În izvorul din Aisling, mă simțeam mult mai înțeleaptă, mai puternică. Era grotesc, dar mă însuflețea.

Chiar dacă detestam ce avea să se întâmple în continuare.

Stareța a rămas tăcută mult timp. Apoi, fără grabă, i-a înmânat pumnalul regelui Castor.

— Atunci, începe!

AUGURI

Lama nu a scos niciun sunet când regele Castor s-a tăiat. Și-a crestat palma de-a lungul liniei inimii, apoi și-a îndoit degetele, ținând în mână sângele chemat la suprafață, ca vinul adunat într-un potir. Era un act sacru – să renunți la o frântură din tine pentru arta Divinației.

Stareța l-a luat pe regele Castor de încheietură și i-a apropiat mâna însângerată de gura mea. Băiatul s-a făcut cenușiu la față, îndreptându-și privirea spre zid, de parcă nu ar fi suportat să se uite la sângele lui – sau la mine.

— Bea! mi-a poruncit stareța.

Am deschis gura, iar sângele regelui mi s-a revărsat peste limbă, lipicios și cald. Sângele avea – întotdeauna – un gust oribil.

Am înghițit, împotrivindu-mă senzației de greață.

Stareța și-a început cuvântarea.

— Traum este un nume vechi, pentru un tărâm și mai vechi. Istoria sa este la fel de stranie, de sinistă, ca o călătorie în lumea viselor. Dar, în multe privințe, adevărata sa istorie a început chiar pe această colină stâncoasă...

S-a oprit, întorcându-se spre rege.

— Totuși, poate că un *Castor* ca tine nu ar dori să audă povestea pe care o spun înainte de o Divinație. Să continuăm direct cu visul?

Regele Castor și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Aș dori să fac lucrurile așa cum se cuvine. Te rog, continuă!

Stareța mi-a atins din nou obrazul, un gest familiar de afecțiune tăcută, apoi a reluat:

— Cunoaștem Traumul și așezările sale ca pe cele cinci degete ale noastre. Târgul Coulson, așezarea negustorilor. Orașul principal al cărturarilor, Seachtul, așezarea scribilor. Piscurile Arzătoare, lângă gura râului nostru, așezarea pescarilor. Codrul de mesteceni, cu fervoare ocrotit, numit Pădurea Clinchetelor, în care își fac veacul locuitorii pădurii. Falnicele Stânci ale lui Bellidine, lăcașul țeșătorilor.

A oftat.

— Firește, vechile povești diferă, dar, într-o singură privință, sunt toate la fel. Traumul era plin de creaturi monstruoase. Făpturi care cutreierau așezările. Poporul a încercat să se lupte cu ele, dar așezările nu erau unificate și se aflau într-un impas, fără zei, fără principii divine, fără un conducător. Și când niciunul dintre aceste lucruri nu există...

Tragediile sunt inevitabile, am recitat în gând.

— Tragediile sunt inevitabile, a spus și stareța. Făpturile au furat mâncare, monede și copii din așezări. Au fost comise crime. Recoltele s-au uscat, bărcile s-au scufundat, lâna a fost infestată de gândaci. În scurt timp, cetățenii din Traum au început ei înșiși să se comporte și să arate ca niște făpturi – creaturi sălbatice, stranii, flămânde și complet lipsite de virtute.

— Ce vremuri, toate bune și frumoase! a bombănit unul dintre cavaleri.

Regele Castor a zâmbit tremurat. M-am uitat urât la el din spatele vălului.

— Numărul morților a crescut, a continuat stareța. Iar discordia dintre așezări s-a întetit.